

လူငယ်စာပတ်ပရိတ်သတ်များအတွက် ရွေးချယ်စီစဉ်သော

အာရှတစ်လွှား လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုများ

အာဇကန်နစ္စတန်၊ အိန္ဒိယ၊ အင်ဒိုနီးရှား၊ အီရန်၊ ဂျပန်၊ ကိုရီးယား၊
မလေးရှား၊ နီပေါ၊ ပါကစ္စတန်၊ ဖိလစ်ပိုင်၊ စင်ကာပူ၊ သီရိလင်္ကာ၊ ထိုင်း၊ တိုမှ
လူငယ်ဝတ္ထုများ

ဘုန်း
(မြန်မာပြန်)

ပြန်ဆိုသူ၏ အမှာ စာ

ဤဝတ္ထုတိုများ သည် ၁၉၇၉ ခု ယူနက်စကိုအာရှအခြေစိုက်ဌာန တို့ကျိုမြို့မှ ထုတ်ဝေသော Stories from Asia Today (A collection for young readers book one) စာအုပ်မှ ဝတ္ထုတို အားလုံးကို တိကျစွာ ဘာသာပြန်တင်ဆက်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အားလုံးဟု ဆိုရာ၌ အာရှနိုင်ငံ (၁၄) နိုင်ငံတွင် မြန်မာနိုင်ငံမှ ရွေးချယ်ပေးပို့ထားသော ဆရာဂယက်နီ ရေးသားပြီး၊ ပန်းချီဆရာကြီး ဦးစိန် ရေးဆွဲပေးပို့ခဲ့သည့် The BeAutiful. Beautiful Heron ဝတ္ထုတိုကို ချန်လှပ်ထားခဲ့ပါသည်။ ။ ဤသို့ ဝတ္ထုကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာမှ တစ်ဆင့် ထပ်၍ မြန်မာဘာသာ ထပ်ပြန်စရာမလိုတော့ဟု ယူဆမိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်ပါ ဝတ္ထုတိုများ သည် အာရှတိုက်တွင်းရှိ အသက် ၁၂ နှစ်မှ ၁၈ နှစ်အတွင်းရှိ လူငယ်များ ဖတ်ရန် အထူးရည်ရွယ်ရေးသားသောဝတ္ထုတိုများ ချည်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ ရေးသားကြသော စာရေးဆရာများကလည်း ဝတ္ထုတိုတိုင်း၌ မိမိနိုင်ငံ၏ လူမျိုးတို့ ၏ အတွင်းအဇ္ဈတ္တကိုသာမက အပြင် ဗဟိဒ္ဓကိုပါ ဖော်ပြနိုင်ကြသည် ချည်း ဖြစ်သည်။ ။ မိမိတို့ ၏ အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ်နှင့် လူငယ်ဘဝ တွေးခေါ်လုပ်ကိုင်တတ်ခြင်းနှင့် ယင်းတို့ အပေါ် ဂုဏ်ယူတတ်ခြင်းတို့

ပါ တွေ့ရသောအခါ စာဖတ်သူ တစ်ဦးချင်းအနေဖြင့်
မိမိနိုင်ငံအပြင်အပတ်မှ ဖြစ်သောလူငယ်တို့ ၏ သဘောသဘာဝကို
သဘောပေါက် နားလည်သွားကြပြီး ကိုယ်ချင်းစာစိတ်၊
ခွင့်လွှတ်စိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက် ခံစားနိုင်ကြမည်သာ ဖြစ်သည်။ ။

ယင်းသည် ဝတ္ထုတိုကောင်းတစ်ပုဒ်၏
ကောင်းခြင်းလက္ခဏာပင်ဖြစ်ပါသည်။ ။

ထို့ပြင် ထိုနိုင်ငံတို့ မှ ဝတ္ထုတိုများ နှင့်လိုက်ဖက်သော သရုပ်ဖော်
ပန်းချီဆရာတို့ ၏ သရုပ်ဖော် ရေးဆွဲချက်မှာလည်း မိမိတို့ ၏
အမျိုးသားရေး ယဉ်ကျေးမှု၊ အနုပညာကို ပီပြင်စွာ ဖော်ပြနိုင်
ကြပါပေသည်။ ။ ထို့ကြောင့်လည်း ယင်းပန်းချီဆရာတို့ ၏
ရေးဆွဲမှုလက်ရာများကို မူရင်းအတိုင်း ထည့်သွင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။ ။

ယနေ့တွင် လူငယ်ဖြစ်နေသော်လည်း နောင်တွင်
လူကြီးဖြစ်လာကြသည့် မြန်မာလူငယ်တို့ အတွက်
ခံစားချက်တစ်စုံတစ်ရာ ရရှိနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါသဖြင့်
ဤသို့လျှင် စုစည်း တင်ဆက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

စာဖတ်သူများ ၏
ဘုန်း

သိမ်းငှက်နှင့်သစ်ပင်

The Hawk and the Tree by Ahazam Ramaward Zaryab

အာဖဂန်နစ္စတန်လူငယ်ဝတ္ထုတို

လွန်ခဲ့သောနှစ်များ တုန်းက ကျွန်တော်တို့ လမ်းထဲတွင် သစ်ခြောက်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိခဲ့သည် ။ ထိုသစ်ပင်၏ ဘေးတွင် ဖိနပ်ချုပ်သမားတစ်ယောက်၏ ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ရှိသည် ။ သူက မနက် စောစော ဆိုင်ကိုဖွင့်လေ့ရှိပြီး ညနေ နေဝင်လျှင် သော့ကြီးကြီးနှင့် ဆိုင်ကိုပိတ်လေ့ရှိသည် မှာ နေ့တိုင်းပင် ဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော်တို့ လမ်းထဲ၌ အလုပ်အကိုင်မရှိသော လူနှစ်ယောက်လည်း ရှိသေး သည် ။ သူတို့ ဘာဖြစ်လို့ အလုပ်မရှိသလဲဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်မသိပါ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ က နေ့တိုင်း ဖိနပ်ချုပ်သမားရဲ့ ဆိုင်မှာ ထိုင်ပြီး အချိန်ဖြုန်းရင်း တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ထိန်းသိမ်းနေရတဲ့ ပုံစံနဲ့ ပြောဆို နေလေ့ရှိသည် ။

တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော် ဖိနပ်ချုပ်ဆိုင်နားကဖြတ်သွားရင်း
ဖိနပ်ချုပ်သမားတစ်ယောက် ဝမ်းနည်းနေသည့်ပုံစံကို
သတိပြုမိသွားခဲ့သည်။ သူက စုပ်စုပ်မြုပ်နေတဲ့ ပုံစံနဲ့ ခေါင်းကို
ငိုက်စိုက် လုပ်နေသည်။ လူပျင်းနှစ်ယောက်ကလည်း
စိတ်ဓာတ်ကျနေတဲ့ ပုံစံနဲ့ ခေါင်းများကိုငုံ့ပြီး တစ်ခုခု တွေးနေသည့်ပုံစံ
လုပ်နေလေသည်။ ထိုခဏအတွင်း လူပျင်းနှစ်ယောက်သည်
ဖိနပ်ချုပ်သမား၏ ပုံစံကို အတုခိုးနေသည် ဟု ကျွန်တော်တွေးမိသည်။
အမှန်တကယ်ပဲ မိုက်မဲလွန်းတဲ့ သူများ နောက်လိုက် အတုခိုးမှုပါပဲ။

တစ်ခုခုတော့ မကောင်းတာဖြစ်နေပြီဟု တွေးမိပြီး ကျွန်တော်
ဖိနပ်ချုပ်သမားနား ကပ်သွား ပြီးမေးကြည့်လိုက်သည်။

"ဘာဖြစ်နေကြလို့လဲ"

ဖိနပ်ချုပ်သမား၏ ခေါင်းမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့်မော့ လာပြီး
ကျွန်တော့်ကိုကြည့်သည်။ သူ့ရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ တော့ ပျော်ရွှင်တဲ့

ပုံစံတစ်ခုခုကို တွေ့နေရသလိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခုထက်ထိတော့ သူက အသံတိတ်နေပြီး သူ့ရဲ့ ဝမ်းနည်းမှုကိုလည်း သေသေချာချာ နားမလည်နိုင်ဖြစ်နေလေသည်။ ။ နောက်ပြီး လူပျင်းနှစ်ယောက်ကလည်း ဘာခံစားချက်မှ မရှိတဲ့ သူတို့ ရဲ့ မျက်နှာတွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ ။

"ကျုပ်မွေးထားတဲ့ သိမ်းငှက်ကလေး လွတ်သွားလို့ " ဖိနပ်ချုပ်သမားပြောပြသည်။ ။ သူ့စကားသံအဆုံးမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းသာကျေနပ်သလို ခံစားလိုက်ရလေသည်။ ။ "ဘယ်လိုလုပ်ထွက်ပြေးသွားပါလိမ့်"ဟု ကျွန်တော်ကမေးကြည့်သည်။ ။ စိတ်ထဲမှာတော့ လွတ်သွားတဲ့ ငှက်ကလေးအကြောင်း တွေးရင်း ဝမ်းသာနေမိသည်။ ။

ဖိနပ်ချုပ်သမားက ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ထဲက ပျော်နေတာကို သိသွားပြီး ရုတ်တရက်ဆိုသလို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ထ၍ ရယ်လေသည်။ ။ လူပျင်းနှစ်ယောက်ကလည်း နောက်မှ လိုက်ရယ်လေသည်။ ။ ဖိနပ်ချုပ်သူများ ရဲ့ ရယ်သံတွေထဲမှာတော့ ရန်ငြိုးနဲ့ ဒေါသသံတွေ ရောယှက်ပါဝင်နေသည်။ ။

"ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ရယ်ရတာလဲ" ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။ ။

"ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီအသုံးမကျတဲ့ သိမ်းငှက်က မကြာခင်မှာ ဘဲ သေတော့မှာ " သူက ပြောသည်။ ။

"ဘာဖြစ်လို့ သေမှာလဲ" ကျွန်တော်က မေးကြည့်သည်။ ။

"ဘာကြောင့်လဲဆိုတာက သူ့ရဲ့ ခြေထောက်မှာ ကြိုးအရှည်တစ်ချောင်းက ချည်ထားလျက် သားပါသွားတယ်လေ" သူ့ရဲ့ မျက်လုံးတွေမှာ ပျော်ရွှင်နေတဲ့ အရိပ်အယောင်တွေ တစ်ဖန်ပြန်ပေါ်

လာနေသည်။ ။

"မကြာခင် ဒီငှက်စုတ် သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်နားရင်း သူ့ခြေထောက်ကကြိုးက သစ်ကိုင်းမှာ ရစ်ပတ်ပြီး ငြိသွားမှာပဲ၊ အဲဒီလိုငြိသွားရင်တော့ ငှက်သေတဲ့ အထိ အဲဒီကြိုးက ပြေမှာ မဟုတ်တော့ဘူး"

နောက်တစ်ကြိမ် သူက ကျယ်လောင်စွာရယ်လိုက်ပြီး စကားကိုဆက်ပြောသည်။ ။

"အဲဒီကြိုးက တကယ့်ကို ခိုင်တဲ့ ကြိုးပဲ၊ ဘယ်ငှက်မှ မဖြတ်နိုင်ဘူး"

ကျွန်တော့်ရဲ့ စောစောကပျော်ရွှင်မှုလေးတွေ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး စိတ် ကသိကအောက် ဖြစ်သွားရသည်။ ။ လူပျင်းနှစ်ယောက်ကလည်း ဖိနပ်ချုပ်သမားရဲ့ စကားတွေကို သံယောင်လိုက် ပြောနေသည်။ ။

"ဘယ်ငှက်မှ မဖြတ်နိုင်ဘူး ... ဘယ်ငှက်မှ မဖြတ်နိုင်ဘူး"

"ဒီငှက်က သူ့ကိုသတ်မယ့်ပစ္စည်းကို သယ်သွားတာပဲလေ" ဖိနပ်ချုပ်သမားက ပြောသည်။ ။

"ခင်ဗျားဟာ အရမ်းရက်စက်တဲ့ လူပဲ" ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။ ။

သူ့ရဲ့ ပျော်ရွှင်မှု အရိပ်အယောင်ဖြစ်တဲ့ မျက်လုံးတွေက တောက်ပနေတုန်း ဖြစ်သည်။ ။

"ကျုပ်ကသူ့ကို စာကလေးအရှင်လေးတွေ ကျွေးခဲ့တယ်" သူကပြောပြသည်။ "အဲဒီတုန်းက သူ့ကိုကျွေးတဲ့ ငှက်အရှင်တွေကို သူက သတ်ပြီး ကျေကျေနပ်နပ်စားတာပဲ" "ဒါပေမဲ့ အခုတော့ သူက ပျံပြေးသွားပြီး ... ကျုပ် ..."

ကျွန်တော်က သူ့စကားတွေကို ထပ်နားထောင်မနေဘဲ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့ရဲ့ စကားလုံး တွေက ကျွန်တော်ရဲ့ နားထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ သူ့ရဲ့ ခြေထောက်မှာ ကြိုးတစ်ချောင်းက ချည်လျက်သား ပါသွား တယ်လေ"

"အဲဒီကြိုးတွေ သစ်ကိုင်းမှာ ရှုပ်ထွေးချည်ငြိသွားရင်း သူသေတဲ့ အထိ လွတ်အောင်ရုန်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ... ဖြတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး "

အဲဒီညကတော့ တကယ့်ဆိုးတဲ့ ညပါပဲ။ ကျွန်တော် အိပ်လို့ မရနိုင်ဘူးဖြစ်နေသည်။ ညရဲ့ မှောင်မည်းတဲ့ သိပ်သည်းမှုက

ကျွန်တော်ရဲ့ ကိုယ်ပေါ်ကို လွှမ်းခြုံထားခဲ့သည် ။ ပြတင်းပေါက်မှ
အပြင်ကိုကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း လမ်းကလေးမှာ အမှောင်ထဲ၌
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေ သည် ။ မှောင်နေတဲ့ ညဟာ နက်ရှိုင်းမှုနဲ့
ဝမ်းနည်းစရာတွေကို သယ်ဆောင်လာနေသည် ။ တစ်ဖန် ပြန်လည်၍
ကျွန်တော်ကြိုးစားအိပ်ကြည့်သည် ။ သို့သော် ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ထဲက
တစ်နေရာရာမှာ စဉ်းစားနေတဲ့ စိတ်တွေ ပေါ်ပေါက်နေလေသည် ။
ထိုစဉ်းစားမှုတွေကို ကျွန်တော်ရဲ့ သိစိတ်နဲ့ ဆွဲယူဖို့
ကြိုးစားကြည့်သော်လည်း ဘာမှ ဖြစ်မလာ။ ကျွန်တော်
ကြိုးပမ်းသော်လည်း ကျွန်တော့်မသိစိတ်က ပေါ်မလာဘဲ
ပျောက်နေသည် ။ စွမ်းအားတစ်ခုခုက မသိစိတ်ကိုဆွဲယူ၍
တွေးတောနေစေသည် ။ ပုန်းကွယ်နေသော မသိစိတ်မှာ
တွေးတောမှုကိုလွတ်လပ်ရန် ရုန်းကန်ကြိုးစားနေလေသည် ။
အဲဒီညကိုကျော်ဖြတ်နေရင်း ကျွန်တော့်တွင်
ထူးဆန်းသောအဖျားရောဂါတစ်ခုကို ခံစားနေရလေ သည် ။

အမှောင်ထုများ စတင်ပျောက်ကွယ်သွားသောအချိန်သို့
ရောက်လာသည် ။ အိပ်ပျော်နေခြင်း နှင့် လမ်းလျှောက်နေခြင်းတို့ ၏
ကြားအခြေအနေတစ်ခုတွင် ဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော်ကစပြီး တွေ့မြင်
ရတဲ့ ကမ္ဘာကြီးသည် ကြိုးတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေလေသည် ။ တိုတဲ့
ကြိုးတွေ၊ ရှည်တဲ့ ကြိုးတွေ။ ကျွန်တော်တို့ လမ်းတစ်ခုလုံး
ကြိုးတွေနှင့်ပြည့်နှက်နေလေသည် ။ ကြိုးမျှင်လေးတွေ၊ ကြိုးလုံး
ကြီးတွေ။ ဒါပေမဲ့ ကြိုးအားလုံးက ဖြတ်ဖို့ မလွယ်နိုင်အောင်
ခိုင်ခံ့လှလေသည် ။ ရုတ်တရက် ကျွန်တော် သတိပြုမိသွားသည် မှာ
လူများ ၏ ခြေထောက်အသီးသီးတွင် ကြိုးများ ရစ်ပတ်ထားပြီး
ကျွန်တော့်၏ ခြေထောက်၌ လည်း ကြိုးတစ်ချောင်းက

ရစ်ပတ်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ။

တုန်ယင်မှုပန်မှုနှင့်အတူ ကျွန်တော် နိုးလာခဲ့သည် ။
မနက်အချိန်သို့ရောက်နေပြီ ဖြစ်လေ သည် ။ လမ်းထဲမှ
ဆူညံသောအော်သံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာလေသည် ။ ဖိနပ်ချုပ်သမား၏
ဆိုင်အနီးရှိ သစ်ပင်တွင် လူများ အုံနေပြီး ကျွန်တော်
ထိုနေရာသို့ထွက်လာခဲ့ရသည် ။ ဖိနပ်ချုပ်သမားလည်း ထိုနေရာ၌
ရှိနေပြီး ကခုန်၍ အော်ဟစ်နေလေသည် ။

သူကျွန်တော့်ကို မြင်သောအခါ အနားသို့လာ၍
အော်ဟစ်ခုန်ပေါက်ပြီးပြောသည် ။

"တွေ့လား ကျုပ်ပြောတာမှန်တယ်ဗျ"

"ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ" ကျွန်တော် မေးကြည့်လိုက်သည် ။

"ဒီကနေလာကြည့်စမ်းပါ" သူက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်
ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲခေါ်သွားပြီး သစ်ခြောက်ပင်၏ သစ်ကိုင်းကို
ညွှန်ပြနေသည် ။ "ကြည့်စမ်း၊ သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း"

သိမ်း ၄ က် ၀ ယ် လေး မှာ သစ်ခြောက်ပင်၌ ဇောက်ထိုးဆွဲ၍
သစ်ကိုင်းမှ ကျနေလေသည် ။ သူ၏ ခြေထောက်၌ ရှိသောကြိုးမှာ
သစ်ပင်နှင့် ခိုင်မြဲစွာငြိနေပြီး သူ၏ အတင်း ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုကြောင့်
အနီးနားတစ်ဝိုက်၌ ၄က်မွေးများ ကျွတ်ကျပြန့်ကျဲနေလေသည် ။
အခုတော့ ၄က်က လှုပ်ရှားမှုမရှိဘဲ တကယ့်ကို သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်
။ သူ့ဦးခေါင်းမှာ အောက်သို့စိုက်ကျနေပြီး အသက်မဲ့မျက်လုံးများမှာ
ကျွန်တော့်အား လာ၍ စိုက်ကြည့်နေသလို ဖြစ်နေသည် ။ သူ၏
နာကြည်းစွာနှင့် ပြောဆိုသံကို ကျွန်တော်ကြားယောင်မိသလို
ရှိနေလေသည် ။ ။

"ဒါဟာ ဒီလမ်းရဲ့ အဆုံးသတ်ပဲ"

"တွေ့လား" ဖိနပ်ချုပ်သမားက ပြောသည် ။ "ကျုပ် ခင်ဗျားကို ဒီငှက် မကြာခင်သေမှာ လို့ မပြောဘူးလား"

လူအုပ်ကြီးက ငှက်သေကိုကြည့်ပြီး အော်ဟစ်ပြောဆိုနေကြသည် ။ သူတို့ ၏ မျက်လုံးများမှာ ကျေနပ်မှုနှင့်မိုက်မဲသည့် ဝမ်းမြောက်မှုများကို တွေ့မြင်နေရသည် ။ သူတို့ ပျော်ရွှင်နေကြသည် ဟု ကျွန်တော် တွေးမိလိုက်သည် ။

"ငှက်ကိုကြည့်စမ်း လေထဲမှာ ဇောက်ထိုးဆွဲနေတာ ဘယ်လောက်ကြည့်လို့ ကောင်းလဲ"

ကျွန်တော်သည် လူများအားလုံး၏ ခြေထောက်ကို ကြည့်လိုက်မိသည် ။ သူတို့ အားလုံးကို မမြင်ရသောကြိုးများ ဖြင့် ချည်နှောင်နေသည် ။ ကြိုးများအားလုံးမှာ ဆက်သွယ်ချိတ်ဆက်နေပြီး ကြိုးတစ်ချောင်းစီ၌ စာလုံးတစ်လုံးစီ ရေးထားလေသည် ။ ထိုစာလုံးမှာ "အတ္တ" ဖြစ်လေသည် ။

ကျွန်တော် ရယ်ပစ်လိုက်သည် ။ "ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ရယ်နေတာလဲ" သူတို့ က ကျွန်တော့်ကိုမေးသည် ။ သူတို့ အမေးကို ကျွန်တော်မဖြေဘဲ ပို၍ ပို၍ ကျယ်လောင်စွာ ရယ်ပစ်လိုက်ရာ ကျွန်တော့်၏ ရယ်သံမှာ လမ်းထဲ၌ ပြည့်လျှံသွားတော့သည် ။

"ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ရယ်နေတာလဲ" ဖိနပ်ချုပ်သမားက သူ၏ ကျယ်လောင်သောအသံနှင့် အော်ဟစ်မေးသည် ။

"ခင်ဗျားတို့ အားလုံး ခင်ဗျားတို့ အားလုံးရဲ့ ခြေထောက်တွေမှာ လည်း ကြိုးတွေချည်နှောင် နေတာပဲ" ကျွန်တော်

အဖြေပေးလိုက်မိသည်။ ။

ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ သူတို့ အားလုံး ကိုယ့်ခြေထောက်ကို ကိုယ်ပြန်ကြည့်ရင်း ပြောကြလေ သည်။ ။

"ဘယ်မှာ လဲ၊ ဘာကြိုးတွေလဲ"

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က အဖြေမပေးဘဲ ကိုယ့်ခြေထောက် ကိုယ်ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ကျွန်တော့်၏ ခြေထောက်တွင် လည်း ကြိုးတစ်ချောင်းစီချည်နှောင်နေပြီ ထိုကြိုး၌ လည်း စာလုံး တစ်လုံးရှိနေရာ ထိုစာလုံးမှာ အတ္တ ... အတ္တ ... အတ္တ ...။

ထိုကြောင့် ကျွန်တော့်၏ ချုပ်နှောင်ထားခဲ့သည့် မသိစိတ် တစ်ပိုင်းတစ်စက နောက်တော့ သူ့အလိုအလျောက် ပွင့်ထွက်ပေါ်ပေါက် လာလေသည်။ ။ ရုတ်တရက်ပဲ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိတဲ့ အရာတွေက ရယ်စရာကောင်းနေပြီး ထိုအရာများကြောင့် ကျွန်တော် နောက်တစ်ကြိမ် ရယ်မောပစ်လိုက် ပြန်သည်။ ။

ကျွန်တော့်၏ စိတ်အတွင်း၌ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးမှာ သစ်ခြောက်ပင်၌ ဇောက်ထိုးဆွဲခံ ထားရပြီး သစ်ကိုင်းမှ ကြိုးများက ကျွန်တော်တို့ ခြေထောက်များကို ရစ်ပတ်ချည်နှောင်ထားခဲ့သည်။ ။ ဖိနပ်ချုပ်သမားမှာ ကျွန်တော်၏ ဘေးတွင် ရှိနေပြီး သူ၏ မျက်နှာမှာ ကျွန်တော်နှင့်အလွန်နီးကပ် နေကာ ဝမ်းနည်းနေသောသူ၏ မျက်နှာမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောနေသယောင်ရှိသည်။ ။

"ဒါဟာ ဒီလမ်းရဲ့ အဆုံးသတ်ပဲ"

လူပျင်းနှစ်ယောက်မှာ လည်း အနား၌ ဇောက်ထိုးဆွဲခံထားရပြီး သူတို့ ၏ မျက်နှာမှာ လည်း တူညီသောဝမ်းနည်းနေပုံကို တွေ့ရသည်။ ။

အမှန်တကယ်ပဲ မိုက်မဲလွန်းတဲ့ သူများ နောက်လိုက် အတုခိုးမှုပါပဲ။

အခြားသစ်ကိုင်းတစ်ခု၌ စောက်ထိုးဖြစ်နေသော သိမ်းငှက်ငယ်ကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်သည်။

"ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ဖြစ်နေတာလဲ" ကျွန်တော့်ဘာသာ မေးလိုက်မိသည်။
။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရတဲ့ သူ့ရဲ့ ဒုတိယကြိုးတစ်ချောင်းက ခြေ ထော က် ပေါ် မှာ ရှိနေလေသည်။ ။ ထိုကြိုးမှာ စာကလေးအရှင်လေးများ နှင့် ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ။

(Ahazam Rahnaward Zaryab အာဖဂန်နစ္စတန်၌
သတင်းအချက်အလက်နှင့် ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာနမှ
ယဉ်ကျေးမှုဌာန၏ ကောင်စီအကြီးအကဲဌာနမှူး ဖြစ်လေသည်။ ။)